

ενσωματώνοντας και τα αδημοσίευτα αγγεία και όστρακα από τη Ναύκρατη, από το Ριζάρη της Χίου και από ορισμένες θέσεις της σημερινής Μικράς Ασίας. Η λεπτομερειακή μελέτη των σχημάτων, των θεμάτων —εικονιστικών και διακοσμητικών— και της τεχνοτροπίας προβάλλει τόσο το γενικό χαρακτήρα της Χιακής Σχολής Αγγειογραφίας όσο και τα ιδιαίτερα γνωρίσματα των διαφόρων κατηγοριών της.

Στα δύο πρώτα μέρη διερευνά την καταγωγή και την εξέλιξη της Χιακής Κεραμικής τον 7ο και 6ο αιώνα π.Χ.· στο τρίτο μέρος προσπαθεί να οριοθετήσει τη χρονολόγησή της και τις επικαλύψεις των διαφόρων κατηγοριών και παρακολουθεί την εξάπλωσή της συνάγοντας ορισμένα συμπεράσματα σχετικά με τις εμπορικές σχέσεις των Χίων και την «παρουσία» τους σε ιερά της εποχής.

Τέλος, στο Παράρτημα, αντιμετωπίζονται τα προβλήματα ενός Χιακού εργαστηρίου που εντοπίζεται στη Θάσο και την Καβάλα γύρω στη δεκαετία 580-570 π.Χ.

Χρυσούλα Λασκαράτου (τμήμα Αγγλικών Σπουδών), *The Passive Voice in Modern Greek (Η Παθητική Φωνή στη Νέα Ελληνική)*

* Πανεπιστήμιο του Reading

Η διδακτορική αυτή διατριβή επιχειρεί να ερμηνεύσει τη χρήση και τη λειτουργία της παθητικής σύνταξης στη Νέα Ελληνική (ΝΕ).

Συγκεκριμένα, ερευνάται η εμφάνιση της παθητικής σε ευρύ φάσμα και μεγάλο αριθμό ΝΕ κειμένων, ώστε να δείχθει η επίδραση παραμέτρων, που επηρεάζουν και ενθαρρύνουν τη χρήση της, όπως το είδος του κειμένου και η μορφή της γλώσσας. Επί πλέον, προκειμένου να διαγραφεί μια πληρέστερη εικόνα της παθητικής όπως εκφράζεται στο γραπτό λόγο, αναλύονται ορισμένα από τα μορφολογικά, σημασιολογικά και κυρίως συντακτικά χαρακτηριστικά της και ερευνάται η αλληλεξάρτησή τους.

Επίσης, τα χαρακτηριστικά παθητικών προτάσεων συγκρίνονται και αντιπαραβάλλονται με εκείνα ενεργητικών συντάξεων, με στόχο την πληρέστερη κατανόηση της σχέσης ενεργητικής και παθητικής. Ακόμη εξετάζονται ορισμένα από τα εγγενή χαρακτηριστικά των ονοματικών φράσεων (ΟΦ) που εμφανίζονται στις δύο φωνές και δείχνεται σε ποίο βαθμό μπορεί να υποστηριχθεί ότι ΟΦ που θεωρητικά είναι στενά συνδεδεμένες στην ενεργητική - παθητική σχέση είναι ανταλλάξιμες στην πραγματικότητα.

Τέλος, μελετώνται οι διάφορες σειρές των όρων και ερμηνεύονται με βάση παράγοντες που λειτουργούν και στην ενεργητική και στην παθητική. Συγκεκριμένα, υποστηρίζεται ότι μολονότι, θεωρητικά, η ΝΕ δεν χρειάζεται να κάνει χρήση της παθητικής για να μεταθέσει τις ΟΦ μιας ενεργητικής σύνταξης, ωστόσο, η παθητική σαφώς χρησιμοποιείται για την προβολή της λειτουργικής Προοπτικής της Πρότασης (Functional Sentence Perspective).

Τα αποτελέσματα της έρευνας αυτής συγκρίνονται και αντιπαραβάλλονται με εκείνα αντίστοιχων ερευνών που έχουν γίνει για την παθητική σύνταξη στην Αγγλική γλώσσα.

Χαρίκλεια Μπακονικόλα-Γεωργοπούλου (τομέας Φιλοσοφίας), *L'absurde dans le théâtre d' Euripide*

* Πανεπιστήμιο Paris-Sorbonne, Paris IV

Σ' ένα πρώτο εισαγωγικό κεφάλαιο, εκτίθενται τα κυριώτερα στοιχεία της γλώσσας του Ευριπίδη που δικαιολογούν την απόδοση στο έργο του μιας έννοιας οικείας,

κυρίως, στο σύγχρονο θέατρο. Ταυτόχρονα, αναγγέλλεται μια περαιτέρω αναγκαία προσέγγιση του εξώλογου που, χωρίς να ταυτίζεται με το παράλογο, συχνά συνυπάρχει μ' αυτό στην ευριπίδεια δραματολογία.

Το παράλογο εξετάζεται τόσο μέσα από τη συνείδηση του ήρωα, όσο και μέσα από τις προθέσεις του επί σκηνής φιλοσόφου: συλλαμβάνεται και διατυπώνεται ως ρήξη ανάμεσα στο άτομο και τον κόσμο του ή παρουσιάζεται, έμμεσα, μέσα από μια αταξία και σύγχυση που θέτουν υπό αμφισβήτηση ακόμη και την ίδια την οντολογική αξία του τραγικού. Η παρουσία του παράλογου μελετάται διαδοχικά 1) στο χώρο της ευριπίδειας θεολογίας· 2) στο ρόλο της τύχης, της μοίρας και όλων των συναφών προς αυτές εννοιών· 3) στο χώρο των κοινωνικών δομών. Στη συνέχεια, εξετάζονται οι μορφές που προσλαμβάνει το εξώλογο, και που συνδέονται με την ατομική συμπεριφορά του ήρωα. Τέλος, επιχειρείται μια σύγκριση της σύλληψης του παράλογου στον Ευριπίδη μ' εκείνη του συγχρόνου ευρωπαϊκού θεάτρου, και κυρίως με την αντίστοιχη επεξεργασία της έννοιας αυτής από το υπαρξιστικό θέατρο και το «θέατρο του παραλόγου». Επισημαίνονται οι ομοιότητες και, κυριώτερα, οι διαφορές τους και συμπεραίνεται ότι η προβληματική του παράλογου στον Ευριπίδη όχι μόνο υπάρχει και μπορεί να παραβληθεί προς τη σύγχρονη, αλλά και αποφεύγει, τελικά, τα λάθη των συγχρόνων δραματογράφων, που άλλοτε καταλήγουν σε μια ορισμένη ιδεολογία, άλλοτε στη θέαση ενός κόσμου ανώνυμου και απρόσωπου.

Ελένη Ι. Σκούρα (τμήμα Γαλλικής Φιλολογίας και Γλώσσας), Ο μύθος του Rimbaud, το «Μεθυσμένο Καραβί» και οι μεταφράσεις του στην Ελλάδα

Η διατριβή αυτή μελετά το πρόβλημα του λογοτεχνικού μύθου ενός από τους μεγαλύτερους ποιητές της νεότερης ποίησης, του Arthur Rimbaud, όπως αυτός διαρθρώθηκε στην Ελλάδα. Η μελέτη εξετάζει το μύθο ως αποτέλεσμα πρόσληψης και αποκωδικοποίησης των ποιητικών μηνυμάτων από εκείνους οι οποίοι παρουσίασαν, σχολίασαν και μετέφρασαν το Rimbaud στην Ελλάδα. Η διατριβή χωρίζεται μεθοδολογικά σε δυο ουσιαστικά μέρη και καλύπτεται από τρία κεφάλαια. Τα δύο μέρη είναι το κριτικό και το τεχνικό: το κριτικό περιλαμβάνει δύο κεφάλαια, το «Μύθος του Rimbaud στην Ελλάδα» και «Μια ανάγνωση του Μεθυσμένου Καραβιού», ενώ το τεχνικό μέρος καλύπτεται από τον έλεγχο των «Εννέα μεταφράσεων του Μεθυσμένου Καραβιού».

Η επιλογή των δοκιμίων που σχολιάζονται στο Α' κεφάλαιο έγινε με αφετηρία τη χρονολογική, φιλολογική, ιστορική και φιλοσοφική εξέλιξη της κριτικής στην Ελλάδα, ώστε να καταφανούν οι τάσεις και επιδράσεις των σχολιαστών που γνώρισαν, μυθοποίησαν ή υιοθέτησαν τους μύθους του Rimbaud, μεταφρατευόντάς τους και στη χώρα μας.

Με αφετηρία το 1894 και ως το 1976, η κριτική της λογοτεχνίας στη χώρα μας εκφράζει το ιδεολογικό φάσμα και τις επιδράσεις που υφίστανται οι Έλληνες από τον ευρωπαϊκό χώρο. Τα πορίσματα της έρευνας για το μύθο φανέρωσαν τον κεντρικό άξονά του που ήταν το «Μεθυσμένο Καραβί».

Το αποτέλεσμα αυτό δημιούργησε την υποχρέωση για έναν έλεγχο των ελληνικών μεταφράσεων του μακροσκελούς αυτού ποιήματος, ώστε να διερευνηθούν οι τρόποι πρόσληψης και μετάδοσης στη γλώσσα μας των ποιητικών μηνυμάτων του. Τα αποτελέσματα του ελέγχου αυτού ενίσχυσαν τις θέσεις της διατριβής για το μύθο του Rimbaud στην Ελλάδα.

Το τρίτο κεφάλαιο, που ανήκει ειδολογικά στο κριτικό μέρος, είναι μια «Ανάγνωση του Μεθυσμένου Καραβιού», από την οποία προκύπτουν νέα στοιχεία για την ερμηνεία του